

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 09/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 141

Thọ giới là một điều vô cùng cần thiết đối với người học Phật, chúng ta tu hành mà chúng ta không giữ giới thì chúng ta không khác gì so với tà ma, ngoại đạo. Yêu ma quỷ quái, tà ma ngoại đạo không giữ giới, họ luôn làm theo những tập khí, xấu ác. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật sắp nhập Niết Bàn, tôn giả A-nan hỏi Ngài: *“Khi Ngài còn tại thế chúng con nương vào Ngài khi Ngài vào Niết Bàn chúng con biết nương vào ai?”*. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: *“**Lấy giới làm Thầy, lấy khổ làm Thầy**”*.

Thọ giới là vô cùng quan trọng, giữ giới càng quan trọng hơn. Chúng ta không chỉ làm ở trên *“tướng giới”* mà chúng ta phải giữ *“tâm giới”*. *“Tâm giới”* là chúng ta vận dụng lời dạy của Phật Bồ Tát từ trong tâm. Khi chúng ta nhìn thấy mọi người quy y tam bảo, thọ trì năm giới, có pháp danh thì chúng ta thường muốn làm theo. Hay khi chúng ta nhìn thấy người khác thọ Bồ Tát giới, đáp y Bồ Tát thì chúng ta cũng muốn thọ Bồ Tát giới nhưng điều quan trọng là chúng ta phải phát được tâm, hạnh của Bồ Tát. Chúng ta có tâm, hạnh của Bồ Tát thì chúng ta mới là Bồ Tát chân thật.

Hòa Thượng từng nói: *“**Nếu chúng ta ở nơi nào đó xa xôi không có quý Thầy truyền trao giới pháp cho chúng ta thì chúng ta có thể hướng đến Phật, phát nguyện thọ giới, chúng ta phát nguyện thọ giới nào mà chúng ta làm được giới đó thì chúng ta đã đắc được giới**”*. Chúng ta thành tựu được giới thân thì chắc chắn giới thể, giới mạng của chúng ta cũng thành tựu. Chúng ta không cần quá chú trọng hình thức. Nhiều người chạy theo hình thức nhưng nội tâm trống rỗng, khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của họ luôn có sai sót. Nếu chúng ta chân thật tuân thủ giới luật, quy củ, quy điều, chuẩn mực thì khởi tâm động niệm, lời nói, việc làm của chúng ta sẽ rất an.

Chúng ta phải có đầy đủ tín, nguyện, hạnh. Chúng ta là một người Phật tử thì chúng ta phải đầy đủ tư cách của một người Phật tử. Nếu chúng ta thọ giới Bồ Tát thì chúng ta phải có đầy đủ tư cách của một Bồ Tát. Trong đoàn thể mà có một Bồ Tát thì đoàn thể đó sẽ an vui, hạnh phúc vì vị Bồ Tát đó sẽ luôn quan tâm đến tất cả mọi người. Nếu trong đoàn thể có hơn hai vị Bồ Tát thì đoàn thể đó sẽ an vui, hạnh phúc như thế giới Cực Lạc.

Chúng ta muốn có Bồ Tát ở bên cạnh vậy thì tại sao chúng ta không làm Bồ Tát? Chúng ta rất thích nhận quà vậy thì tại sao chúng ta không là người đi tặng quà? Ai cũng muốn mình được ở chung, làm việc, gần gũi với Bồ Tát vì ở gần Bồ Tát rất dễ chịu, Bồ Tát

không tranh, chúng ta chưa có ý muốn dành thì Bồ Tát đã nhường. Vấn đề then chốt là, tại sao chúng ta không là một Bồ Tát để mọi người luôn cảm thấy dễ chịu khi ở gần chúng ta? Khi chúng ta nhận quà, chúng ta cảm thấy rất vui vậy thì tại sao chúng ta không là người đi tặng quà, không là người ban phát niềm vui cho người khác? Chúng ta thường chỉ ngồi đợi nhận quà.

Người xưa dạy chúng ta: “*Đừng làm những việc mình không thích cho người khác*”. Chúng ta hãy làm những điều mà chúng ta thích được người khác làm cho mình. Đây là tâm lượng của Bồ Tát. Thọ Bồ Tát giới, đáp y Bồ Tát chỉ là hình tướng. Hằng ngày, chúng ta vẫn “*tự tư tự lợi*”, chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, không nghĩ đến chúng sanh đau khổ.

Hòa Thượng từng nói: “***Pháp thì không có mặt nhưng lòng người có mặt, Phật pháp suy đồi, tiêu vong vì không có người thật làm***”. Ngày nay, những lời Phật dạy chỉ còn trên hình thức, trên những lời nói vì không có người làm ra việc làm cụ thể.

Tôi khuyên mọi người, chúng ta phải khởi tâm rộng lớn vì người lo nghĩ, chúng ta đừng bao giờ sợ thiệt thòi, những điều chúng ta tận tâm tận lực làm mà chúng ta không nhận được bằng tiền thì chúng ta nhất định nhận bằng phước báu, không mất đi một chút nào! Chúng ta tận tâm tận lực làm thì phước báu tự đến, phước báu không phải do ai ban cho chúng ta. Nhiều người thế gian cho rằng có đáng thần linh đủ tư cách ban phước, giáng họa cho con người. Chính chúng ta có quyền năng tối thượng để ban phước, giáng họa cho mình. Chúng ta làm thiện thì được thiện, chúng ta vi phạm pháp luật thì chúng ta phải nhận nhân quả. Hôm nay, nếu chúng ta vượt đèn đỏ thì chúng ta sẽ phải chịu hình phạt của pháp luật. Đây chính là chúng ta ban phước giáng họa cho chính mình.

Những gì chúng ta nhận mà chúng ta không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong chính vận mạng của mình. Điều này rất đáng sợ! Nhiều người vẫn tùy tiện thọ hưởng, hưởng dụng. Nếu chúng ta chuyên đóng góp còn một người thì chuyên tùy tiện chiếm hữu, hưởng dụng thì chắc chắn chúng ta sẽ không cảm thấy thoải mái!

Hòa Thượng nói: “***Khi chúng ta nói chuyện là chúng ta diễn giải Phật pháp, khi chúng ta không nói chuyện cũng là chúng ta đang diễn giải Phật pháp***”. Hành vi của chúng ta chính là chúng ta đang diễn giải Phật pháp. Chúng ta chân thật làm theo lời dạy của Phật Bồ Tát thì chúng ta chính là Bồ Tát. Tất cả do khởi tâm động niệm của chúng ta quyết định. Chúng ta có một ý niệm vì người thì chúng ta là một Bồ Tát. Chúng ta có một ý niệm vì mình, một ý niệm tự tư ích kỷ thì chúng ta là một phàm phu. Rất nhiều người muốn làm Bồ Tát nhưng không thật làm, ý niệm vì người thì ít nhưng ý niệm vì mình quá lớn.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, niệm Phật phải công phu như thế nào để có lực?*”. Câu hỏi này rất hay, điều này giống như chúng ta muốn đỗ đại học thì chúng ta phải cần mẫn, nghiêm túc học tập. Chúng ta muốn niệm Phật có lực mà chúng

ta không dụng tâm niệm thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta thường cho rằng, một ngày nào đó nhất định mình sẽ niệm Phật tốt, ngày mai mình nhất định sẽ tốt, chắc chắn sẽ không có một ngày mà chúng ta tự nhiên trở nên tốt. Đến một ngày không còn thời gian thì chúng ta chỉ có thể trách mình. Sáng nay tôi cảm thấy chưa đủ giờ lễ Phật nên tôi tự nhắc nhở mình, ngày mai tôi sẽ dậy sớm hơn năm phút, tôi sẽ dậy vào 3 giờ 15 phút.

Hòa Thượng nói: **“Đây là một vấn đề vô cùng quan trọng, vì sao chúng ta công phu không có lực? Ngọn nguồn của việc này chính là do chúng ta chưa buông bỏ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu chúng ta hiểu được đạo lý này, thì trong lúc chúng ta niệm Phật, chúng ta sẽ vạn duyên buông bỏ, không nghĩ tưởng đến bất cứ thứ gì. Chúng ta niệm Phật một giờ hay hai giờ cũng tốt nhưng nhất định phải vạn duyên buông bỏ, trong tâm không có một niệm nào xen tạp vào câu “A Di Đà Phật”.**

Hòa Thượng nói: **“Trên “Kinh A Di Đà” nói “nhất tâm bất loạn”. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” Phật nói tương đối dễ hơn một chút đó là “một lòng chuyên niệm” hay “nhất hướng chuyên niệm”, một tâm hướng về thế giới Tây Phương Cực Lạc, một câu “A Di Đà Phật” không xen tạp. Chuyên thì không có tạp, nếu bạn xen tạp vọng tưởng thì công phu của bạn sẽ không có lực”.** Đối với chúng ta điều này cũng không đơn giản, dễ dàng. Chúng ta muốn làm được điều này thì chúng ta phải làm dài lâu, miệt mài, tranh thủ thời gian mà làm.

Hôm qua, tôi khởi ý niệm mở một Zoom niệm Phật online, ngày hôm qua, tôi niệm Phật nhiều hơn bất cứ ngày nào, tôi phải bảo mọi người chỉnh lại âm thanh niệm Phật trên Zoom cho phù hợp. Nếu âm thanh không phù hợp thì sẽ khiến mọi người “vãng lai” chứ không “vãng sanh”. Chúng ta muốn niệm Phật có lực thì chúng ta phải tinh tấn, nỗ lực, dụng công hằng ngày. Hiện tại, chúng ta đã quá quen với tạp niệm, chúng ta tan nhạt đối với câu Phật hiệu vì chúng ta niệm Phật quá ít. Chúng ta đổi tần suất của niệm Phật nhiều hơn vọng tưởng thì tự nhiên vọng tưởng bị tan nhạt.

Hòa Thượng nói: **“Khi tôi mới bắt đầu học Phật, Lão sư Lý đã nói qua cho chúng tôi nghe một sự việc, Lão sư Lý nêu một thí dụ, Ngài nói: “Con đang niệm Phật mà có người đến bảo con rằng, nhà của con đã bị cháy rồi!”. Bạn nghe rồi mà bạn vẫn giống như chưa nghe, vẫn bình lặng niệm Phật, nó cháy là việc của nó, không cần phải bận tâm. Công phu này mới là công phu thành khối. Bạn mới vừa nghe nói, nhà bị cháy, tâm bạn liền hốt hoảng vậy thì xong rồi!”.**

Với thí dụ này, chúng ta rất khó để không động tâm. Ngày trước, khi tôi còn đi làm, người giám đốc bị bệnh rất nặng, người vợ của ông khi đó đang ở miền trung đã dùng mọi cách để đặt vé máy bay trở về nhưng 9 giờ sáng hôm sau, cô mới có thể bay về được. Hôm trước, khi tôi chuẩn bị đi ngủ, tôi nghe tin con gái tôi phải đi cấp cứu, tôi vẫn đi ngủ bình thường. Tôi đã dặn con gái là nếu không cần thận thì con sẽ bị bệnh đó,

đây là kinh nghiệm của người lớn tuổi. Sáng hôm sau, tôi dậy sớm để công phu, sau đó, tôi thấy tin nhắn mọi người báo là mọi việc đã tốt đẹp.

Tôi có niềm tin là những việc mình làm không thể có kết quả xấu, cho dù hiện tại nó đang xấu nhưng kết quả rồi sẽ tốt. Chúng ta phải có tín tâm. Tín tâm này dựa trên cơ sở thật làm. Chúng ta tin là việc đó nhất định sẽ tốt vì chúng ta đã thật làm, chúng ta không có một niệm nào tư lợi. Nếu chúng ta có tâm tư lợi, chúng ta không thật làm mà chúng ta mong cầu việc đó tốt thì đó là tham cầu, vọng tưởng. Tín tâm này trên cơ sở thật làm, nếu chúng ta không thật làm thì niềm tin của chúng ta là vọng tưởng, tham cầu.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta nêu ra một thí dụ này để chúng ta biết được công phu của mình như thế nào, nhất định chúng ta không bị ảnh hưởng, nhiễu loạn bởi hoàn cảnh bên ngoài. Nhà cháy cũng có gì đáng ngại đâu, việc lớn sinh tử mới là đáng ngại!”**. Câu nói này quá **“lớn lao”**, vượt ngoài công phu của chúng ta. Trong vô lượng kiếp đến nay, chúng ta đã phải bỏ đi biết bao nhiêu danh vọng, tiền của ở thế gian, hiện tại, chúng ta chưa thể tan nhát với mọi thứ. Nếu chúng ta vẫn còn đang rất sâu đậm với mọi thứ, chúng ta chưa thể tan nhát thì hẹn chúng ta ở vô lượng kiếp sau!

Chúng ta đang may mắn sống trong một đất nước bình an, điều này giống như câu đối tôi đã làm: **“Mừng đất nước phồn vinh, mừng xuân hiếu hạnh”**. Chúng ta may mắn gặp được chuẩn mực Thánh Hiền, gặp được Phật pháp, nếu như đời này chúng ta bỏ lỡ thì biết bao giờ chúng ta mới gặp lại cơ hội này!

Hòa Thượng nói: **“Nhất định chúng ta phải nhận biết mọi việc một cách rõ ràng”**. Câu nói này đơn giản với Hòa Thượng nhưng cả cuộc đời này, chúng ta phải rất nỗ lực. Chúng ta muốn mình tinh tấn nhưng thân chúng ta vẫn giải đãi, dề dả, mệt mỏi, không chiến thắng được mình. Hôm nay, tôi dậy vào 3 giờ 20 phút, sau 4 phút là tôi đã xong việc cá nhân, hôm nay tôi lạy được hơn 180 lạy, niệm Phật nửa giờ, sau đó, tôi đọc bài. Chúng ta phải tự nỗ lực, chúng ta đừng cho rằng, chúng ta cứ dề dả thì một ngày nào đó chúng ta sẽ tự nhiên tốt!

Có người nói, Hòa Thượng yêu cầu quá cao, Hòa Thượng nói: **“Tôi không yêu cầu quá cao mà tôi yêu cầu càng ngày càng phải xiết chặt hơn”**. Chúng ta xiết chặt thì chúng ta mới đối trị được tập khí của chính mình. Có người lấy câu nói: **“Lười biếng, chảnh mắng, nhếch nhác”** của tôi làm nhạc chuông nhưng tôi không biết họ đã dậy được đúng giờ chưa! **“Tinh tấn”** là chúng ta tinh chuyên để chúng ta tiến bộ. Hiện tại, chúng ta vẫn còn đang **“tạp tấn”**, chúng ta có thể nói chuyện phiếm, lướt điện thoại vài giờ nhưng chúng ta niệm Phật nửa giờ thì chúng ta đã cảm thấy mệt mỏi.

Chúng ta muốn công phu, học tập có lực thì chúng ta phải **“tinh”**. Chúng ta phải **“tinh”** thì chúng ta mới có thể **“tấn”**. Chúng ta phải dành thời gian chuyên tâm học tập. Tôi đã đổi thời gian viết chữ Hán vào buổi chiều, tôi viết để khắc sâu chữ **“A Di Đà Phật”** vào trong tâm. Ngày nào tôi cũng luyện nên tay của tôi đã dẻo hơn, chúng ta huân tập lâu

ngày, dài lâu thì chắc chắn việc đó sẽ trở nên tốt, công phu tu hành của chúng ta cũng như vậy, chúng ta phải cố gắng vượt qua ngưỡng.

Ban đầu, tôi cũng giống như mọi người, buổi sáng, khi thức dậy tôi cũng chưa tỉnh táo, tôi đọc Kinh một lúc thì tôi đã muốn đi ngủ, tôi đã có hàng trăm lần bỏ cuộc. Sau đó, tôi nhắc mình, từ ngày mai, tôi mặc quần áo nghiêm túc, mở Camera để ngồi học, vậy là vì “*sĩ diện*” mà tôi không dám ngồi ngủ gục. Sau một thời gian, mọi người yêu cầu dựng phim, khi đó, tôi càng nghiêm túc, xiết chặt hơn, tôi không thể ngồi ngáp, ngồi không ngay ngắn trước Camera, dần dần tôi đã quen với việc này. Đây là cách để chúng ta tự ép mình. Chắc tôi phải cảm ơn mọi người chứ không phải mọi người cảm ơn tôi!

Ngày trước, người học trò lây nhiễm Covid-19 cho tôi nói, nhờ tôi nhiễm bệnh rồi nên tôi mới đi tiêm và có thể đi ra ngoài. Chắc chắn tôi phải cảm ơn mọi người đã thành tựu cho tôi, đã giúp tôi nghiêm túc, trong khi mọi người vẫn chưa học một cách nghiêm túc! Hôm nay có 202 người học Online, có người có thể tắt màn hình nhưng người Thầy thì bắt buộc phải ngồi ngay ngắn.

Chúng ta phải ngày càng “*xiết chặt*” mình hơn. Một cái cây bị cong, mọi người chỉ cần dùng cái gậy buộc dây vào thân cây, mỗi ngày kéo thẳng cái cây hơn một chút thì sau 10 ngày, cái cây sẽ thẳng. Chúng ta đã quen với tập khí thì chúng ta phải thay đổi dần dần. Chúng ta muốn mình thay đổi ngay nên chúng ta thất bại. Chúng ta thất bại nên chúng ta cho rằng mình không thể làm được như vậy, chúng ta ngưỡng mộ những người làm được. Tôi thường nói: “*Chúng ta đừng bao giờ ngưỡng mộ người khác!*”. Đó chỉ là họ biết cách thay đổi tập khí từ lười biếng, chệnh mảng thành siêng năng một cách đặc biệt. Khi đứng trước những việc cần làm thì ban đầu, có thể tôi cũng cảm thấy mệt mỏi nhưng sau đó, tôi cũng nhanh chóng làm xong.

Gần đây, tôi làm bánh tét, lúc đầu tôi cảm thấy “*ngán*” vì rất nhiều việc cần làm, nhưng sau đó tôi làm một thời gian ngắn thì xong. Chúng ta phải thay đổi chính mình. Chúng ta thay đổi những thói quen khó sau đó thay đổi những thói quen dễ. Chúng ta đừng tìm thói quen dễ để đối trị trước. Thí dụ, hiện tại, chúng ta không thể dậy sớm, đây là thói quen chúng ta khó thay đổi nhất vậy thì chúng ta phải tập chuẩn mực, đúng giờ, đầu tiên là chúng ta phải đi ngủ đúng giờ. Chúng ta không xem trọng giờ đi ngủ thì chúng ta không thể thức được đúng giờ.

Hôm qua, tôi ngồi niệm Phật đến 9 giờ. Mọi người mở Zoom niệm Phật Online đến 10 giờ nhưng 9 giờ thì tôi tắt để đi ngủ, 3 giờ sáng nay tôi thức dậy một cách tỉnh táo. Chúng ta phải theo một quy trình khép kín thì cơ thể của chúng ta mới có thể theo được. Chúng ta không thể bắt ép cơ thể của chúng ta phải nỗ lực, tinh tấn. Nội tâm chúng ta cũng như vậy.

Hằng ngày, chúng ta tiếp nhận quá nhiều vọng tưởng, phiền não thì tâm chúng ta không thể thanh tịnh. Những việc thị phi, tốt xấu thì chúng ta không cần nghe. Trong “*Đệ Tử*

Quy” dạy chúng ta: “*Không liên quan chó đẽ y*”. Nếu tôi nghe điện thoại mà có người nói tôi có phần thưởng thì tôi sẽ lập tức tắt máy, tôi biết đây là cuộc gọi lừa đảo. Đây là tôi giảm bớt những chuyện nhiễu loạn tâm. Chúng ta tùy tiện tiếp nhận những thông tin nhiễu loạn thì tâm chúng ta không thể an. Chúng ta muốn mình “*trinh tấn*” thì hằng ngày chúng ta không thể tiếp nhận quá nhiều việc “*tạp tấn*”.

Hòa Thượng nói: “***Nghe những điều cần nghe, nói những điều cần nói***”. Chúng ta nghe những điều cần nghe thì những điều không cần nghe sẽ không làm tâm chúng ta nhiễu loạn. Chúng ta nói những điều cần nói để chúng ta không nói những lời thừa mất thời gian, sinh ra phải trái, tốt xấu. Người xưa dạy chúng ta: “*Trong lúc chúng ta bận rộn nhất thì chúng ta vẫn có thể rút ra được thời gian để làm việc gì đó*”. Chúng ta có rất nhiều thời gian thừa trong khoảng thời gian chúng ta cho rằng mình bận rộn. Thí dụ, nếu chúng ta biết tiết kiệm thời gian thì mỗi ngày chúng ta cũng có thể rút được một, hai giờ niệm Phật, lạy Phật, làm việc lợi ích chúng sanh.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!